

РЕШЕНИЕ

№ 341

гр. Габрово, 09.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ГАБРОВО в публично заседание на деветнадесети октомври през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Велемира Д. Димитрова

при участието на секретаря Виолина Т. Тодорова
като разгледа докладваното от Велемира Д. Димитрова Гражданско дело № 20214210100667 по описа за 2021 година

Предявените иски са с правно основание чл. 225 ал. 1 от ЗСВ и чл. 86 от ЗЗД .

В исковата молба се твърди, че въз основа на Решение по Протокол № 39, т.6 и т.7 на Съдийската колегия на Висшия съдебен съвет, от заседание проведено на 26.11.2019 г. и Заповед № 281 от 28.11.2019 година на Председателя на Върховен Административен съд на Република България ищецът бил освободен от заеманата длъжност Административен ръководител - Председател на Административен съд Габрово, считано от 01.12.2019 година. В точка втора от Заповедта било разпоредено да му бъдат изплатени в месечен срок от прекратяване на трудовото правоотношение дължимите обезщетения по чл.225, ал.1 от ЗСВ и чл.224, ал.1 от Кодекса на труда /КТ/, който на основание чл.228, ал.3 от КТ е приложим субсидиарно за неуредените в ЗСВ въпроси.

В издадената заповед за прекратяване на служебното правоотношение на ищеца не били посочени дължимите обезщетения в конкретен размер - в частност и основно брой заплати, законово регламентирани и дължими съобразно придобития от него стаж . С оглед на това с молба Вх. № РД-14-22 от 31.01.2020 година, адресирана до Председателя на ВАС София и Председателя на Административен съд Габрово, ищецът поиска издаването на заповед, с която да бъдат определени в конкретен размер дължимите обезщетения и съответно да бъдат изплатени от Административен съд Габрово в разумен срок.

В резултат на тези негови действия била издадена заповед № 372 от 07.02.2020 година на Председателя на ВАС - София, с която на основание чл.225, ал.1 от ЗСВ било разпоредено и съответно на ищеца било изплатено от Административен съд Габрово на основание чл.225, ал.1 от ЗСВ обезщетение в размер на 12 /дванадесет/ брутни трудови възнаграждения, след приспадане на основание чл.225, ал.4 от ЗСВ на две брутни трудови

възнаграждения, изплатени му при предишното освобождаване от орган на съдебната власт като следовател на основание чл.68, ал.1 от ЗМВР/отм./

Ищецът счита, че неправилно в издадената заповед за определяне на обезщетението по чл. 225 ал.1 от ЗСВ не е зачетен целия придобит от него стаж като следовател в Окръжен следствен отдел Габрово в размер на 8 години, 11 месеца и 16 дни. На тази длъжност бил назначен съгласно Заповед № К-4968 от 08.11.1983 г. и съответно впоследствие бил освободен по собствено желание, съгласно Решение по протокол № 35/21.10.1992 г. на Висшия съдебен съвет и Заповед № 857 от 30.10.1992 г. на Директора на НСл.С – София.

С издадената заповед на Председателя на ВАС от определеното на ищеца обезщетение по чл. 225 ал.1 от ЗСВ било приспаданото изплатеното му обезщетение в размер на две брутни трудови възнаграждения при предишното му освобождаване от орган на съдебната власт, макар и изплатено на друго основание / по чл. 68 ал.1 от ЗМВР / отм./, т.к. към този момент не било предвидено изплащането на такова обезщетение по ЗСВ/- Това обезщетение било изплатено за целия му придобит стаж като следовател, а не само за придобития стаж като следовател за периода от година и половина /м. юли 1991 г. - м. Декември 1992 г./, в който по силата на непосредственото действие на приетата нова Конституция на Р.България - в сила от 13.07.1991 г., следствените органи са вече част от съдебната власт.

В същото време със заповедта за определяне на дължимите обезщетения по чл. 225 ал.1 от ЗСВ, стажът на ищеца като следовател до м. юли 1991 г. не се зачита за такъв, придобит в орган на съдебната власт и не се зачита при определяне на дължимото обезщетение. Тоест при приспадане на получените обезщетения по чл.68, ал.1 от ЗМВР /отм./ този стаж се има предвид, а при определяне на дължимото обезщетение не се взема предвид. Според ищеца след като се приема, че е налице повторно освобождаване, то и стажа от 8 години, 11 месеца и 16 дни, за който е изплатено обезщетение, следва да се има предвид при определяне на общо дължимото обезщетение по чл.225, ал.1 от ЗСВ.

Ищецът счита, че стажът придобит от него като следовател, когато следствените служби са били част от системата на МВР, тоест в системата на изпълнителната власт, следва да се зачита при определяне на дължимото обезщетение по чл.225, ал.1 от ЗСВ, а не да се зачита само при приспадането на полученото обезщетение за целия му стаж като следовател в системата на МВР и извън нея. В този смисъл според него е и разпоредбата на § 4, ал.2 от ЗСВ от 1994 г./отм./, съгласно която следователите запазват правата си относно категорията труд, обезщетения и пр. при преминаването на следствените органи към съдебната власт, а в случая прекратяването на служебното му правоотношение и освобождаването му като следовател от 01.12.1992 г. е станало именно след като следствените органи са били част от органите съдебната власт по силата на непосредственото действие на новата конституция на Р.България.

Това според ищеца обуславя извода, че с оглед придобития стаж като съдия в Административен съд Габрово от 12 години, 9 месеца и 16 дни и като следовател в Окръжен следствен отдел Габрово в размер на 8 години, 11 месеца и 16 дни или общо 21 години, 8

месеца и 16 дни, следва да му бъде изплатено парично обезщетение в размер на законово регламентиранияте 20 брутни трудови възнаграждения, т.к. не би следвало да се приспадат получените две такива на основание чл.68, ал.1 от ЗМВР /отм./, при предишното му освобождаване от орган на съдебната власт, с оглед обстоятелството, че изплащането на гратификационно обезщетение съгласно чл.68, ал.1 от ЗМВР/отм./ не е пречка за изплащането на обезщетение по чл.225, ал.1 от ЗСВ, предвид обстоятелството, че основанията за изплащането на двете обезщетения са различни и се дължат при наличие на предвидените за всяко от тях в законите конкретни предпоставки.

Това според него е така и с оглед обстоятелството, че разпоредбите на чл.139г от ЗСВ /отм./, с който за пръв път се предвижда изплащането на гратификационно обезщетение за придобит магистратски стаж от най- малко 10 години и чл.225, ал.1 от ЗСВ са материално правни и действат занапред - от влизането им в сила, т.к. нямат обратно действие /чл.14 ЗНА/, поради което и не е налице основание за приспадане на изплатените две брутни трудови възнаграждения при освобождаването на ищеца от длъжността следовател през 1992 година.

По изложените съображения се прави искане съдът да постанови решение, което да осъди Административен съд Габрово, да заплати на ищеца ИВ. Н. Ц., на основание чл.225, ал.1 от ЗСВ парично обезщетение в размер на шест брутни трудови възнаграждения, възлизащи на обща сума в размер на 35 961.60 лева /тридесет и пет хиляди, деветстотин шестдесет и един лева и 60 стотинки/, както и лихва за забава за периода от 01.12.2019 г. до 13.04.2021 г. в размер на 4 994,67/четири хиляди деветстотин деветдесет и четири лева и 67 ст./ лева, както и законната лихва върху претендираната сума, считано от датата на предявяване на иска.

Моли също така да бъде осъден - Административен съд Габрово да му заплати на основание чл.225, ал.1 от ЗСВ обезщетение в размер на две брутни трудови възнаграждения, неправилно приспаднати на основание чл.225, ал.4 от ЗСВ при определяне на дължимото обезщетение по чл.225, ал.1 от ЗСВ, възлизащи на обща сума в размер на 11 987.20 лева /единадесет хиляди, деветстотин осемдесет и седем лева и 20 стотинки/, както и лихва за забава за периода от 01.12.2019 г. до 13.04.2021 г. в размер на 1 664.89 / хиляда шестстотин шестдесет и четири лева и 89 ст./ лева, както и законната лихва върху претендираната сума, считано от датата на предявяване на иска.

Ответникът в депозирания отговор взема становище за допустимост на исквете, но ги счита за неоснователни.

Съгласно разпоредбата на чл. 225, ал. 1 от Закона за съдебната власт (в приложимата редакция преди изменението, обнародвано в ДВ бр. 11/2020 г.) при освобождаване от длъжност съдия, прокурор или следовател с повече от 10 години стаж на такава длъжност има право на еднократно парично обезщетение в размер на толкова брутни месечни възнаграждения, колкото прослужени години има в органите на съдебната власт, но не повече от 20. В ал. 4 на цитирания законов член е разписано, че при последващо освобождаване от длъжност от дължимото обезщетение по ал. 1 се приспада обезщетението, получено при предишното освобождаване.

Според ответника законодателят ясно и категорично е постановил, че правото по чл.

225 от ЗСВ се основава единствено върху заемането на длъжност съдия, прокурор или следовател, като е без значение в коя система (на изпълнителната или на съдебната власт) структурно е била обособена тази длъжност през годините в зависимост от законодателните промени.

Видно от текста на цитираната разпоредба обезщетението се определя в размер на толкова брутни месечни възнаграждения, колкото прослужени години има магистратът в органите на съдебната власт, но не повече от 20. Тук вече е поставено допълнително изискване към прослужените години на длъжността съдия, прокурор или следовател, а именно да бъдат в орган на съдебната власт. В тази връзка натрупаният стаж на съответната длъжност в орган на друга институционално обособена система (например на изпълнителната власт) не може да бъде зачетен при определяне на размера на обезщетението по чл. 225 от ЗСВ.

По отношение на нормативните изисквания в условията на последващо освобождаване, законодателят е въвел задължение от дължимото обезщетение по чл. 225, ал. 1 от ЗСВ да бъде приспаднато обезщетението, получено при предишното освобождаване. Видно от текста на чл. 225, ал. 4 от ЗСВ, законодателят борава с понятията „последващо освобождаване от длъжност" и „обезщетението, получено при предишното освобождаване". За да бъде налице хипотезата на чл. 225, ал. 4 от ЗСВ е необходимо предишното освобождаване да е от длъжност съдия, прокурор и следовател и обезщетението, получено при предишното освобождаване да е било свързано с освобождаването от тази съответна длъжност (съдия прокурор или следовател). В законната разпоредба на чл. 225, ал. 4 от ЗСВ не е поставено изискване към реда за отпускане на предходното обезщетение при освобождаване от длъжност съдия, прокурор или следовател, поради което независимо по силата на кой нормативен акт е отпуснато обезщетението при предишното освобождаване от длъжност, то следва да бъде приспаднато от дължимото обезщетение по чл. 225, ал. 1 от ЗСВ.

Ответникът не оспорва, че ищецът ИВ. Н. Ц. е придобил право на обезщетение по смисъла на чл. 225, ал.1 от ЗСВ с оглед обстоятелството, че притежава над 10 години стаж като съдия и следовател.

При определяне на размера на дължимото обезщетение по чл. 225, ал. 1 от ЗСВ обаче, следва да се вземат предвид прослужените години на ИВ. Н. Ц. в органите на съдебната власт. В тази връзка следва да бъде съобразено обстоятелството, че едва с разпоредбата на чл. 128 от КРБ, в сила от 13 юли 1991 г., изрично е предвидено, че следствените органи са в системата на органите на съдебната власт. До този момент следователите са част от системата на изпълнителната власт. С оглед тези обстоятелства при отчитане на прослужените години в органите на съдебната власт, съобразно данните от кадровото дело на ИВ. Н. Ц., следва да се зачетат годините, прослужени на длъжност следовател, от влизането в сила на Конституцията на Република България на 13.07.1991 г. до 01.12.1992 г., както и годините, прослужени като съдия и административен ръководител на Административен съд Габрово, или общо 14 години, 2 месеца и 4 дни. Стажът на И.Ц. като следовател в периода 15.12.1983 г. до 12.07.1991 г. не може да бъде зачетен при определянето на размера на обезщетението по чл. 225, ал. 1 от ЗСВ, тъй като последният е придобит в системата на изпълнителната власт, а не в орган на съдебната власт.

С оглед така изложените аргументи и отчетения брой прослужени години в органите на съдебната власт, размерът на дължимото обезщетение на ИВ. Н. Ц. по чл.225, ал. 1 от ЗСВ следва да бъде определен на 14 брутни трудови възнаграждения. Но предвид разпоредбата на чл. 225, ал. 4 от ЗСВ, от така определеното обезщетение следва да бъде приспаднато обезщетението, получено от ИВ. Н. Ц. при предходното си освобождаване от длъжност следовател през 1992 г. в размер на 2 брутни трудови възнаграждения.

По изложените съображения ответникът счита, че на ищеца правилно и

законосъобразно е било определено и изплатено обезщетение по чл. 225 от ЗСВ в размер на 12 брутни трудови възнаграждения.

От друга страна АС –Габрово се позовава и на т. 2 от Решение за определяне на реда и начина на изчисляване на обезщетенията по чл. 225 от ЗСВ, прието от Пленума на Висшия съдебен съвет по Протокол № 27 от 5 ноември 2020 г., т. 52. В същото е изтъкнато, че съобразно разпоредбата на чл. 133 КРБ, организацията и дейността на Висшия съдебен съвет, на съдилищата, прокурорските и следствените органи, статутът на съдиите, прокурорите и следователите, условията и редът за назначаване и освобождаване от длъжност на съдиите, съдебните заседатели, прокурорите и следователите, както и за осъществяване на тяхната дейност се уреждат със закон. В § 4 от ПЗР на Конституцията е посочено, че определената с Конституцията организация на съдебната власт влиза в действие след приемането на новите устройствени и процесуални закони, които трябва да бъдат приети в срока по § 3, ал. 2. В изпълнение на цитираните конституционни разпоредби в ДВ бр. 59/22.07.1994 г. е обнародван Законът за съдебната власт (отм.), устройственият 5 закон, за който сочи § 4 от ПЗР на Конституцията, влизащ в сила от 26 юли 1994 г. С § 14, т. 3 от ПЗР на този закон е отменен и Указ № 1138, обн. ДВ бр. 57/20.06.1979 г. за създаването на единен следствен апарат при Министерство на вътрешните работи, регламентиращ статута на следователя до този момент. На база анализ на цитираните по-горе нормативни актове, ВСС прави извода, че следствените органи са в системата на съдебната власт, считано от 26 юли 1994 г., и след този момент придобитият от тях стаж им се зачита като стаж в органите на съдебната власт по силата на чл. 139 г., ал. 1 от ЗСВ (отм.) и чл. 225, ал. 1 от сега действащия ЗСВ. При освобождаването им от длъжност по чл. 165, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗСВ им се дължи обезщетение, съобразно прослуженото от тях време в органите на съдебната власт, изплащано от бюджета на съдебната власт, който според чл. 117, ал. 3 от КРБ е самостоятелен и независим. Прието е също, че по изложените причини всяко получено от следователя обезщетение до 26 юли 1994 г., не се счита за обезщетение получено от органите на съдебната власт.

Отнесено към настоящия случай, горните съображения обуславят извода, че ищецът има 12 години, 9 месеца и 16 дни прослужени години в органите на съдебната власт и това е периодът от 15.02.2007 г., когато е назначен на длъжност съдия в Административен съд Габрово, до датата на освобождаването му от длъжност като административен ръководител - председател на Административен съд Габрово. С оглед на което и размерът на полагащото му се обезщетение по чл. 225 ЗСВ е в размер на 12 брутни трудови възнаграждения.

Следователно, дори да не е било налице основание за приспадане на полученото от него обезщетение по реда на чл. 68, ал. 1 ЗМВР (отм.), каквато е и застъпената в исковата молба теза, то крайният резултат би бил същият - на ищеца е изплатено полагащото му се обезщетението в пълен размер.

По изложените съображения ищецът моли предявеният иск да бъде отхвърлен изцяло като неоснователен и недоказан.

От събраните по делото доказателства преценени поотделно и в тяхната съвкупност, съдът намира за установено следното :

Между страните няма спорни фактически обстоятелства, като същите се установяват от приложените писмени доказателства към исковата молба и писмения отговор, както следва : Заповед № 281/28.11.2019 г. на Председателя на ВАС на РБ – София , Заповед № 372/07.02.2020 г. на Председателя на ВАС на РБ – София , Заповед № 61/28.03.2017 г. на Председателя на ВАС на РБ – София, Заповед № 70/18.02.2019 г. на Председателя на ВАС на РБ – София, Удостоверение № 2027/10.12.2019 г. на Окръжна прокуратула гр.Габрово , Удостоверение № 23367/10.11.2003 г. на РДВР Габрово, Извлечение от Протокол № 39, т.6 и т.7 от заседание на Съдийската колегия на ВСС, проведено на 26.11.2019 г. , Молба Вх. №

РД-14- 22/31.01.2020 г. на Административен съд Габрово, Справка относно месечното брутно трудово възнаграждение на ИВ. Н. Ц. към 1.12.2019 г.

Видно е, че ищецът ИВ. Н. Ц. има придобит стаж в системата на МВР в размер на 8 години, 11 месеца и 16 дни, като не е спорно, че стажът е придобит на длъжността следовател в Окръжен следствен отдел Габрово за времето от 08.11.1983 г. до 01.12.1992г. / Удостоверение 2027/2019г, издадено на 10.12.2019г от Окръжна прокуратура Габрово/.

Установява се също от приложените заповеди на Председателя на ВАС, че ищецът е назначен на длъжност съдия в АС Габрово на 15.02.2007г., а от 28.03.2017г. – на длъжността „Административен ръководител - председател на АС Габрово, като до освобождаването му от длъжност, считано от 01.12.2019г., по решение на Съдийската колегия на ВСС по Протокол № 39/26.11.2019г., е прослужил в АС Габрово общо 12 години 9 месеца и 16 дни.

Спори се по правото и по конкретно следва ли при определяне на дължимото на ищеца обезщетение по чл. 225 ал.1 от ЗСВ да бъде зачетен стажът му на длъжността следовател, заемана в системата на МВР за времето от 15.12.1983 г. до 12.07.1991г. / до влизане в сила на Конституцията на РБ от 1991г., която за пръв път предвижда, че следствените органи са част от системата на съдебната власт/, както и следва ли да бъде приспаданото от обезщетението по чл. 225 ал.1 от ЗСВ полученото от ищеца обезщетение в размер на две брутни трудови възнаграждения изплатени му на осн. чл.68, ал.1 от ЗМВР /отм./ при предходното му освобождаване от длъжност с Решение по протокол № 35/21.10.1992 г. на Висшия съдебен съвет и Заповед № 857 от 30.10.1992 г. на Директора на НСл.С – София.

Въз основа на установените фактически обстоятелства съдът намира от правна страна следното :

За да бъде даден отговор на поставения по делото въпрос следва да се държи сметка за начина, по който е уреден статутът на съдиите, прокурорите и следователите при действието на ЗМВР, Конституцията на РБ /в сила от 13.07.1991г./ и ЗСВ / ДВ бр. 59/22.07.1994г.

Видно е, че ищецът Ц. е заемал длъжността следовател в Окръжен следствен отдел Габрово от 08.11.1983 г. до 01.12.1992г., когато е освободен от заеманата длъжност по негово желание. Прекратяването на това правоотношение предхожда приемането на ЗСВ от 1994г./ отм./

Както е посочено в Решение № 82 от 22.10.2020 г. на ВКС по гр. д. № 2693/2019 г., IV г. о., ГК: „Гратификационно обезщетение в размер на брутно трудово възнаграждение за 20 месеца за съдии, прокурори и следователи е предвидено за първи път с чл. 139 Г от ЗСВ(отм.); /в редакцията му по ДВ бр. 133/1998 г. / – поради пенсионирането им, ако са работили през последните 10 години в системата на съдебната власт. С измененията на разпоредбата впоследствие /ДВ бр. 74/2002 г. и ДВ бр. 112/2003 г. / условията за получаване на обезщетение не са обвързани с придобиването на право на пенсия и са като тези по чл. 225 ал.1 от действащия ЗСВ от 2007 г. /в посочената му редакция/. Видно е, че предпоставка за възникването на право на обезщетение при освобождаване от длъжност е наличието на най-малко 10 години магистратски стаж. Посочените разпоредби от ЗСВ(отм.) и ЗСВ са материалноправни, поради което и по силата на чл. 14 ал.1 от ЗНА имат действие занапред –

от влизането им в сила, както **и по отношение на заварени /висящи/ към същия момент правоотношения**. Разпоредбите нямат обратно действие, защото не е предвидено изрично и в двата закона съобразно изискването на чл. 14 ал.1 от ЗНА преуреждане с тях на юридически факти, **несъществуващи вече към момента на влизането им в сила**.

Не следва друго от разпоредбата на чл. 164 от ЗСВ С нея се уреждат изискванията за стаж за заемане на магистратски длъжности. В този случай не се преуреждат минали юридически факти – юридическият стаж е такъв и по действалите до приемането на КРБ, и по действалите след това правила. С оглед на това не е налице обратно действие на разпоредбите на чл. 164 от ЗСВ, поради което при преценката за продължителността на юридическия стаж, необходим за заемане на длъжност съдия, прокурор или следовател, се взема предвид и юридическия стаж до влизането в сила на КРБи на ЗСВ(отм.). По изложените съображения се налага извод, че стажът, придобит на длъжност съдия, **правоотношението за която е прекратено преди влизането в сила на чл. 139 ЗСВ (отм.); , не се включва в изискуемия се стаж, придобит на длъжност съдия, прокурор или следовател, нито по тази разпоредба, нито по чл. 225 ал.1 от сега действащия ЗСВ**.

Горното становище на ВКС напълно се споделя от съда, като в настоящия казус стажът придобит от ищеца Ц. по правоотношение, което е прекратено преди приемането на ЗСВ (отм.) не може да се счита за стаж по смисъла на чл. 225 ал.1 от ЗСВ.

С оглед на изложеното, следва да се зачетат годините, прослужени от ищеца Ц. на длъжност следовател, от влизането в сила на Конституцията на Република България на 13.07.1991 г. до 01.12.1992г., както и годините, прослужени като съдия и Административен ръководител на Административен съд Габрово, или общо 14 години, 2 месеца и 4 дни.

По тези съображения съдът намира, че правилно е определено гратификационното обезщетение на ищеца по чл. 225 ал.1 от ЗСВ в размер на 14 брутни месечни възнаграждения.

Правилно също така от така определеното обезщетение по чл. 225 ал.1 от ЗСВ са приспаднати две брутни възнаграждения получени на осн. чл. 68 от ЗМВР/ отм./. Както е посочено в чл. 225 ал.1 от ЗСВ /ред. ДВ, бр. 49 от 2018 г./ обезщетението при освобождаване от длъжност е еднократно и се определя според броя прослужени години в системата на съдебната власт, като се съизмерява със съответстващия им брой брутни трудови възнаграждения, но не повече от 20.

С влизането в сила на Конституцията на РБ от 1991г. е предвидено, че следствените органи са в системата на органите на съдебната власт, т.е. при освобождаването му от длъжността „следовател” на 01.12.1992г., ищецът е напуснал длъжност заемана в орган част от съдебната власт. При това напускане му е изплатено обезщетение като следовател и е без значение структурното звено, в което тя е изпълнявана – МВР или Прокуратурата. Последното е в зависимост от законодателни промени във времето в структурата на МВР и на съдебната власт, които не могат да обосноват извод, че предвидените гратификации в ЗМВР и в ЗСВ са независими едни от други и при повторно освобождаване от магистратска длъжност не следва приспадане на вече изплатена гратификация. Приспадат се съответния брой получени брутни възнаграждения, а не сумите по тези възнаграждения, защото

получаването им погасява вземането за същите

Предвид това от дължимото на ищеца Ц. обезщетение по чл. 225 ал.1 от ЗСВ съгласно разпоредбата на ал. 4 от същия законов текст, следва да се приспадне обезщетението, получено при предишното му освобождаване от системата на МВР от длъжността „следовател”, изплатено по чл. 69 от ЗМВР/отм/. Това обезщетение е част от гратификацията по чл. 139г от ЗСВ (отм).

По изложените съображения предявените главни и акцесорни иски следва да бъдат отхвърлени, като неоснователни и недоказани.

Ответникът не е направил разноски по делото, поради което такива не му се присъждат.

Водим от гореизложеното съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ иска на **ИВ. Н. Ц.**, ЕГН ***** с адрес гр. Габрово, ул. „Любен Каравелов” № 25, ет.4, ап.8 против **АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД ГАБРОВО**, БУЛСТАТ 107586339, с адрес гр. Габрово, ул. „Райчо Каролев” № 4, представляван от Галин Косев - Административен ръководител –председател на АС Габрово, за заплащане на шест брутни трудови възнаграждения в общ размер на 35 961.60 лева /тридесет и пет хиляди, деветстотин шестдесет и един лева и шестдесет стотинки/, представляващи обезщетение на основание чл.225, ал.1 от ЗСВ както и за заплащане на лихва за забава върху тази сума в размер на 4 994,67 лева /четири хиляди деветстотин деветдесет и четири лева и шестдесет и седем стотинки/, за периода от 01.12.2019 г. до 13.04.2021 г. като **НЕОСНОВАТЕЛЕН** и **НЕДОКАЗАН**.

ОТХВЪРЛЯ иска на **ИВ. Н. Ц.**, ЕГН ***** с адрес гр. Габрово, ул. „Любен Каравелов” № 25, ет.4, ап. 8 против **АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД ГАБРОВО**, БУЛСТАТ 107586339, с адрес гр. Габрово, ул. „Райчо Каролев” № 4, представляван от Галин Косев - Административен ръководител –председател на АС Габрово, за заплащане на сумата 11 987.20 лева /единадесет хиляди, деветстотин осемдесет и седем лева и 20 стотинки/ представляваща общ размер на две брутни трудови възнаграждения приспаднати на основание чл.225, ал.4 от ЗСВ при определяне на дължимото обезщетение по чл.225, ал.1 от ЗСВ , както и за заплащане на лихва за забава върху тази сума за периода от 01.12.2019 г. до 13.04.2021 г. в размер на 1 664.89 лева / хиляда шестстотин шестдесет и четири лева и 89

ст./ лева, като **НЕОСНОВАТЕЛЕН** и **НЕДОКАЗАН**.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Габровски ОС в двуседмичен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Районен съд – Габрово: _____